

foreliggende Lov, hvad der hentydes paa, at Folketællingen skal lægges til Grund for en Skattefordeling, hvad enten det er i en større eller i en mindre Grad, hvad enten det gjælder en enkelt Skat eller det gjælder den hele Afgift, som gaaer til Statens Fornødenheder, da maa jeg erklære, at jeg troer ikke, der kan indvindes det Allermindste derimod, at den er aldeles forkastelig. Jeg vil forresten ikke her indlade mig dybt paa, hvad der maa blive Tilfældet, dersom virkelig Skattebyrderne hos os saavel som andesteds skulle lettes. Jeg vil ikke gaae ind derpaa, men blot ligesom i Forbigaaende bemærke, at vi kunne i den Henseende aldrig komme til nogen rigtig Slutning, dersom vi ikke gaae ud fra at betragte de Afgifter, der som Folge af Loven skulle udredes, betragte dem som den paahvilende Byrde, uden Hensyn paa, enten den er bleven kaldet Skat eller ikke. Jeg mener frendelses, at, idet vi kunne vente snart en Lov forelagt om Hartkornets Egalisering, da, forsaavidt jeg forstaaer dette, rigtignok fremmede, halvt tydske, halvt franse Ord, saa skønner jeg ikke rettere, end at Hartkornets Egalisering, den er allerede i en Grad tilstede, som vi maae kalde meget for stor. Det er nemlig, hvad den Taler, som nys satte sig, anmærkede med den fulbeste Ret, virkelig Tilfældet, at en Tonde Hartkorn midt i Lolland og 1 Tonde Hartkorn paa de skarpeste Egne i Sjælland, svare eens Skat, og ere dog saa forskjelligt, at det er umuligt, at man noget Dieblis kan tænke, at de kunne bære den samme Byrde. Der er da, naar man først faaer et Overblik over hvad der maa udredes, hvad der virkelig udredes og hvad det Offentlige trænger til, vistnok ingen anden rigtig Maade at fordele det paa, end at man bestemmer derefter, hvor stor en Deel af hver Indtægt der maa tages i Beslag. Da først kan der komme nogen Ligelighed, og jeg maa ved den Leilighed gjøre opmærksom paa, at — man kalde det Skat, man kalde det Afgift, man kalde det for mig hvad man vil — det er vist, at der er en 10 pCts Afgift af Næring paa al den hidtil saakaldte uprivilerede Jord. Jeg kalder ikke nogen Fordeling af Skatter ligelig eller retfærdig og billig, for der kommer

til at hvile paa enhver anden Næringsvei, eller paa den samme Næringsvei stillet under gunstigere Forhold forresten, en ligedan Indtægtsafgift.

Ottefen: Naar der fra flere Sider er talt om, at der var noget Misligt i denne Ligning i Forhold til Folkemængden, maa jeg sige, at jeg ogsaa ved første Diefast, da jeg fik fat paa denne Lov, har meent det samme, især med Hensyn til Kjobstæderne indbyrdes. Hvorledes Hartkornet skal kunne bære det i Forhold til hinanden i Lolland og i Sjælland, det er Noget, jeg ikke kan sige, men i Henseende til Kjobstædernes Fordeling mellem hverandre, kan dette vistnok slet ikke passe. Der ere nemlig Kjobstæder, hvor Omsetningen og hvor Pengemidlerne ere tre Gange saa store, og hvor Befolkningen ikke er mere end halv saa stor, som den er i andre Kjobstæder. Just i den By, hvorfra jeg er, er dette allermeest fremtrædende; det er nemlig en Kjobstad, som eier en 4 à 5000 Td. Land, og det er frit Hartkorn alt tilhobe, og dette frie Hartkorn maa jo nu til at bære de Skatter, som hvile paa det øvrige Hartkorn i Landet, hvorom jeg slet ikke kan sige, at der kan være noget Stort at sige; men da nu disse Hartkornbrugere navnligt ikke ere andet end Hartkornbrugere, og ikke, som det er Tilfældet i mange andre Kjobstæder, at de, som ere næringsdrivende. Borgere i Kjobstæderne, tilslige ere Hartkornbrugere, stiller Forholdet sig endda mere ugunstigt just i den By, hvorfra jeg er. Der ere nemlig de to Trebiedele idetmindste af Byens Befolkning alene Jordbrugere og ikke andet, og naar disse Jordbrugere nu overtage den fulde Skat, som paahviler det ufrie Hartkorn paa Landet, sole de ikke andet, naar de ere i Kjobstæderne end dette, at de have en større Udgift paa deres Administration; de have Brolegningsstat, Lygtestat, Brand- og Sprøitestat og meget Andet. Nu vidste de jo for nogle Aar tilbage, at de vare frie for almindelig Barnepligt; men da denne Frihed nu ogsaa er berøvet dem, og de see, at de dog alligevel have Indqvarteringsbyrder, som ere store, ikke alene den, som her er Tale om, nemlig Hjelpestaten, men tillige den materielle Byrde af Indqvarteringen, som er saaledes lagt, at Forordningen af 1816 slet ikke giver